

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்- 42)

Mar (1) / 2009

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 11
4. முமுக்ஷுப்படி 17
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....26
6. திருமாலை 31

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 19)

- வராஹபுராணம் - பகவந் த்வந்மயோ லோக: ஸர்வ லோக வரோத்தம: ஸர்வலோகா மயா த்ருஷ்டா: ப்ரஹ்ம சக்ராதிநாம் முநே அயம் த்வத் பூர்வலோகோ மே ப்ரதிபாதி தபோதந ஸம்பத் ஐச்வர்ய தேஜாபி: ஹர்மயை: ரத்ந மயைஸ்ததா அத்யாபி தம் லோகவரம் த்யாயந் திஷ்டாமி ஸுவ்ரத கதா ப்ராபஸ்யேத் து அஸௌ லோக: ஸர்வலோக வரோத்தம: இதி சிந்தாபர: அபவந் - அகஸ்தியர், "எம்பெருமானே! உன்னுடைய சரீரமாகவே இந்த உலகம் உள்ளது. அனைத்து உலகங்களையும் விட உனது இந்த லோகம் மிகவும் உயர்ந்ததாகவே உள்ளது. நான் நான்முகன், இந்திரன் ஆகியவர்களின் லோகங்களைப் பார்த்துள்ளேன். அவற்றைக் காணும்போது, இந்த உலகம் தனித்தன்மையுடன் உள்ளது. இது ஸம்பத், ஐச்வர்யம், தேஜஸ் ஆகியவற்றுடன் கூடியதாக உள்ளது," என்றார்.
- ருக்வேதம் - கார்யாணாம் காரணம் பூர்வ வசஸாம் வாச்யம் உத்தமம் யோகாநாம் பரமாம் ஸித்திம் பரமம் தே பதம் விது: - அனைத்து காரியத்திற்கும் காரணமாக உள்ள இதுவே, அனைத்து உலகங்களிலும் உயர்ந்த இலக்காக உள்ளது. இதுவே யோகங்களின் உயர்ந்த குறிக்கோளாக உள்ளது.
- மஹாபாரதம் வநபர்வம் - யமாஹு: ஸர்வ பூதாநாம் ப்ரக்ருதே ப்ரக்ருதி த்ருவாம் அநாதி நிதநம் தேவம் ப்ரபும் நாராயணம் பரம் ப்ரஹ்மண: ஸதநாத் தஸ்ய பரம் ஸ்தாநம் ப்ரகாசதே - தெளம்யரிஷி யுதிஷ்டிரஸிடம், "ஸர்வேச்வரனாகிய நாராயணன் தொடக்கமும் முடிவும் அற்றவன். அவனே அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ளான். அவனுடைய பரமபதம், நான்முகனின் உலகத்தை விட ப்ரகாசமானது.

- மஹாபாரதம் வநபர்வம் - தத்ர கத்வா புநர்நேமம் லோகம் ஆயாந்தி பாரத ஸ்தாநம் ஏதத் மஹாராஜ த்ருவம் அக்ஷரம் அவ்யயம் ஈச்வரஸ்ய ஸதா ஹி ஏதத் ப்ராண மாத்ரம் யுதிஷ்ட்டிர - யுதிஷ்ட்டிரனே! அந்த பரமபதத்தை அடைந்த யாரும் இந்த உலகிற்குத் திரும்புவதில்லை. அரசனே! அந்த இடம் உறுதியானது, அழியாதது, வெல்ல இயாலாதது ஆகும். ஸர்வேச்வரனுக்கு எப்போதும் சொந்தமான அந்த பரமபதத்திற்கு முன்பு வணங்குவாயாக.
- ஹரி வம்ஸம் - ப்ரஹ்ம தேஜோமயம் திவ்யம் ஆச்சர்யம் த்ருஷ்ட்வாந் அஸி அஹம் ஸ பரதச்ரேஷ்ட மத்தேஜ: தத் ஸநாதனம் ப்ரக்ருதி: ஸா மம பரா வ்யக்தாவ்யக்தா ச பாரத தாம் ப்ரவிச்ய பவந்தீஹ முக்தா பரதஸத்தம ஸா ஸாங்க்யானாம் கதி: பார்த்த யோகிநாம் ச தபஸ்விநாம் தத் பரம் பரமம் ப்ரஹ்ம ஸர்வம் விபஜதே ஜகத் - க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனிடம், "அர்ஜுநா! நீ ப்ரகாசமான உலகத்தைக் கண்டாய் அல்லவா? எனது அந்த ப்ரகாசம் எப்போதும் உள்ளதாகும். வ்யக்தமாகவும் அவ்யக்தமாகவும் உள்ள இதுவே எனது உயர்ந்த ப்ரக்ருதியாகும். இந்த ப்ரக்ருதியில் புகுந்தவர்கள் முக்தர்கள் ஆகின்றனர். இதுவே ஸாங்க்யர்களும் யோகிகளும் விரும்புகின்ற இலக்காகிறது. இந்த உலகத்தை அடைய விரும்பும் அனைத்து உலகங்களும் ஸர்வேச்வரனிடம் பக்தி செய்கின்றன", என்றான்.
- ப்ரஹ்மஸம்ஹிதை: - ஹ்ருத்பதம் கர்ணிகாந் தஸ்த: புருஷ: ஸர்வதோமுக: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வக: ஸர்வ: ஸர்வம் ஆவ்ருத்ய திஷ்டதி தஸ்மாத் து பரமம் ஸூக்ஷ்மம் ஆகாசம் பாதி நிர்மலம் சுத்த ஸ்படிக ஸங்காசம் நிர்வாணம் பரமம் பதம் தத் பதம் ப்ராப்ய தத்வஜ்ஞா: முச்யந்தே ச சுபாசுபாத் த்ரஸரேணு ப்ரமாணாஸ்தே ரச்மிகோடி விபூஷிதா: பூயஸ்தே நைவ ஜாயந்தே ந லீயந்தே ச தே க்வசித் - இதயத் தாமரையில் வசிக்கின்ற பரமபுருஷன் பல முகங்கள் கொண்டவனாகவும், எங்கும் உள்ளவனாகவும் அனைத்தும் அறிந்தவனாகவும் உள்ளான். அவனே அனைத்துமாகவும், அனைத்தையும் சூழ்ந்தபடியும் உள்ளான். ஸ்ரீவைகுண்டம் தூய்மையான அவனது ஒளியால் ப்ரகாசிக்கிறது. இந்தப் பரமபதம் தூய்மையான ஸ்படிகம் போன்று மகிழ்ச்சியால் நிரம்பியுள்ளது. அவனை அண்டியவர்கள் புண்ணியம் மற்றும் பாவம் ஆகிய இரண்டிலிருந்தும் விடுபடுகின்றனர். அவர்கள் மூன்று அணுக்கள் சேர்ந்த அளவுள்ள துகளாக மாறி, கோடிக்கணக்கான ஒளியுடன் ப்ரகாசிக்கின்றனர். அவர்கள் இந்த உலகத்தில் மீண்டும் பிறப்பதோ இறப்பதோ இல்லை.
- இந்த பரமபதத்தில் அயோத்யா, அபராஜிதா என்றும் அழைக்கப்படும் நகரம் உள்ளது. அபராஜிதம் எனப்படும் ஒளியுடன் கூடிய 1000 கால் மண்டபம் உள்ளது. அதில் உள்ள படுக்கை மீது நாராயணன் மஹாலக்ஷ்மியுடன்

உள்ளான். எண்ணற்ற முக்தர்களால் ஆனந்தத்துடன் அனுபவிக்கப்படும் அவனையே த்யானிக்க வேண்டும்.

இவை அனைத்தும் சாந்தோக்யம், தைத்திரீயம், கௌஷீதகீ போன்ற உபநிஷத்துகளால் அறியப்படுகின்றன.

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 42)

மூன்றாம் அத்யாயம் - நான்காம் பாதம்

குறிப்பு - இது அங்கபாதம் என்று கூறப்படும். ஒரு சிலர் கூறுவது போன்று கர்மங்கள் அனைத்தும் கைவிடத்தக்கது என்று வாதம் தள்ளப்பட்டு, அவை அனைத்தும் கொள்ளத்தக்கதே என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது. மேலும் ப்ரஹ்ம வித்யைக்கு அங்கமாக உள்ளவற்றைப் பற்றியும் கூறப்படுகிறது. இதில் 15 அதிகரணங்களும், 50 சூத்திரங்களும் உள்ளன.

அதிகரணம் - 1 - புருஷார்த்தாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - கர்மத்தை அங்கமாகக் கொண்டுள்ள ப்ரஹ்ம உபாலனம் மூலம் மோக்ஷம் என்ற புருஷார்த்தம் கிட்டுவதாக நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-4-1 புருஷார்த்த: அத: சப்தாத் இதி பாதராயண:

பொருள் - ப்ரஹ்ம வித்யைகள் மூலம் மோக்ஷ புருஷார்த்தம் ஏற்படுகிறது என வேதவரிகள் கூறுவதால் - என்று பாதராயணர் கருதுகிறார்.

விஷயம் - கடந்த பாதத்தில், அந்தந்த சாலைகளில் படிக்கப்படுகின்ற ப்ரஹ்ம வித்யைகள் ஒன்றாக உள்ளதால், ஒரு சாகையில் உள்ள ப்ரஹ்மத்தின் குணங்கள் மற்றொரு சாகையில் சேர்த்துப் படிக்கப்படவேண்டும் என்றும், வித்யைகள் வேறாக இருந்தால் அவற்றை அனைத்திலும் சேர்க்கப்படவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்றும் கூறப்பட்டது.

சந்தேகம் - மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷம் என்பது ப்ரஹ்ம வித்யை மூலம் கிட்டுவதா, அல்லது அந்த வித்யைகளை அங்கமாகக் கொண்ட கர்மங்களால் கிட்டுவதா என்பது ஆராயப்படுகிறது. இதில் எது சரியானது?

ஸித்தாந்தம் - அத: வித்யைகள் மூலமே ஆகும். வித்யைகள் மூலம் மோக்ஷம் கிட்டுவதாகப் பாதராயணர் கருதுகிறார். எப்படி? சப்தாத் - வித்யைகள் மூலம் மோக்ஷம் கிட்டுவதாகக் கூறும் பதங்கள் உபநிஷத்துக்களில் உள்ளன. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ (2-1) - ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம் - ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவன் உயர்ந்த பலனை அடைகிறான்.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (3-8) - வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: புரஸ்தாத் தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ பவதி நாந்ய: பந்தா வித்யதே அயநாய - ப்ரவ்ருத்திக்கு அப்பால் உள்ள லோகத்தில் கோடி சூர்யர்களுக்கு சமமான புருஷனை நான் மஹாத்மாவாக அறிகிறேன். அவனை உபாஸிப்பவனே முக்தி அடைகிறான். மோக்ஷம் பெற அவனை உபாஸிப்பதைத் தவிர வேறு உபாயம் இல்லை.
- முண்டக உபநிஷத் (3-2-8) - யதா நத்ய: ஸ்யந்தமாநா: ஸமுத்ரே அஸ்தம் கச்சந்தி நாமரூபே விஹாய ததா வித்வாந் நாம ரூபாத் விமுக்த: பராத்த்பரம் புருஷம் உபைதி திவ்யம் - ஸமுத்ரத்தை அடைந்த நதிகள் எவ்விதம் தங்கள் பெயர் மற்றும் ரூபங்களை கைவிட்டு ஸமுத்திரத்தில் கலக்கின்றனவோ அது போன்று, வித்வான் ஒருவன் தேவர்கள் மற்றும் மனிதர்கள் போன்ற நாம ரூபங்கள் தவிர்த்து பரமபுருஷனை அடைகிறான்.

குறிப்பு - அடுத்து உள்ள ஆறு சூத்திரங்கள் (3-4-2 முதல் 3-4-7 வரை) மேலே உள்ள ஸித்தாந்தத்தை மறுப்பதான பூர்வபக்ஷங்கள் ஆகும். அதன் பிறகு உள்ள 13 சூத்திரங்கள் மூலம் (3-4-8) முதல் (3-4-20) இந்த பூர்வபக்ஷங்கள் அனைத்தும் தள்ளப்படுகின்றன.

3-4-2 சேஷத்வத் புருஷார்த்தவாத: யதா அந்யேஷு இதி ஜைமிநி:

பொருள் - யாகத்தின் (கர்மம்) சேஷமாக (தொண்டு செய்வதாக) மட்டுமே வித்யைகள் உள்ளதால், அவை பலன் அளிக்கின்றன என்று கூறுவது வெறும் புகழ்ச்சிக்காக மட்டுமே ஆகும் (அர்த்த வாதம்). இவை யாகங்களில் பயன்படுத்தப்படும் மற்ற உபகரணங்கள் போன்று உள்ளவையே என்று ஜைமிநி கூறுகிறார்.

பூர்வபக்ஷம் - ப்ரஹ்மவித்யை மூலம் மோக்ஷம் கிட்டுகிறது என்று வேத சப்தத்தின் மூலம் அறியலாம் - இவ்விதம் கூறப்படுவது சரியல்ல. அப்படிச் சொல்ல இயலாது. தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ (2-1) - ப்ரஹ்ம விதாப்நோதி பரம் - ப்ரஹ்மத்தை உபாஸனை செய்பவன் உயர்ந்த பலன் அடைகிறான் - போன்ற வரிகள் மூலம், வித்யையினால் உயர்ந்த புருஷார்த்தமான மோக்ஷம் கிட்டுகிறது என்பது கூறப்படவில்லை; அந்த வரிகளில், கர்மங்களின் கர்த்தாவாக உள்ள ஆத்மாவின் உண்மை ஸ்வரூபம் பற்றிய விவரங்களே கூறப்படுகின்றன. அந்த வரிகள் புகழ்வதற்காகக் கூறப்பட்ட அர்த்தவாதம் மட்டுமே ஆகும். இப்படியாகவே ஜைமிநி எண்ணுகிறார். ஜைமிநி சூத்திரம் (4-3-1) - த்ரவ்ய ஸம்ஸ்கார கர்மஸு பரார்த்தவாத் பலச்ருதி: அர்த்தவாத: ஸ்யாத் - வேறு ஒரு பலனுக்காகக் கூறப்படுவதால், கூறப்பட்ட பலன் போன்றவை அர்த்தவாதம் மட்டுமே - என்பது காண்க.

எதிர்வாதம் - யாகம் போன்ற கர்மங்களை இயற்ற விரும்பும் ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாகிய பரமாத்மா, மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவர்களால் இலக்காக அடையத்தக்கவன் என்று வேதாந்தங்களில் கூறப்பட்டதாக நாம் முன்பே கூறினோம் அல்லவோ? இவை கீழே உள்ளன.

- ப்ரஹ்மசூத்திரம் (1-1-17) - ந இதர: அநுபபத்தே: - பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஜீவன் மாந்த்ரவர்ணிகன் அல்லன்
- ப்ரஹ்மசூத்திரம் (1-1-18) - பேதவ்யபதேசாத் ச - வேறுபாடுகள் கூறப்பட்டுள்ளதால்.
- ப்ரஹ்மசூத்திரம் (1-2-3) - அநுபபத்தேஸ்து ந சரீர: - பொருந்தாத காரணத்தினால் ஜீவன் கூறப்படவில்லை.
- ப்ரம்ஹசூத்திரம் (1-3-17) - இதர பராமர்சாத்ஸ இதிசேத் ந அஸம்பவாத் - மற்றதைக் கூறியதன் மூலம் என்று உரைத்தால் பொருந்தாது.

மேலும் ப்ரஹ்மம் என்பது ஜீவன் அல்லாமல் யாரும் இல்லை என்று சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-7) - தத் த்வம் அஸி - என்று கூறுவதாக பொருள் உரைப்பதை, ப்ரஹ்மசூத்திரம் (2-1-22) - அதிகம் து பேதநிர்தேசாத் - என்பதன் மூலம் தள்ளினோம். அடுத்து கீழே உள்ள வரிகளில் சேதனங்களும் அசேதனங்களும் ஒரே வேற்றுமை உருபுகளில் கூறப்பட்டதே என்று கேள்வி எழலாம்:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-7) - ஐத்தாதம்யமிதம் ஸர்வம் - இவை அனைத்து இதனையே ஆத்மாவாக உடையன.

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-1) - ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம - இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மமே

மேலும் இது போன்ற வரிகள், கீழே உள்ள வரிகளைச் சார்ந்துள்ளன என்ற சந்தேகம் எழலாம்:

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-3) - ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் - யார் ப்ருத்வியில் உள்ளானோ
- சதபத ப்ராஹ்மணம் (14-6-7-30) - ய: ஆத்மநி திஷ்டந் - யார் ஒருவன் ஆத்மாவில் உள்ளானோ

இவை அனைத்திற்கும் ப்ரஹ்மசூத்திரம் (1-4-22) - அவஸ்திதே இதி காசக்ருதஸ்ன: - இவை சரீரமாக உள்ளன - என்பதன் மூலம் பதில் அளிக்கப்பட்டன. இப்படியாக உள்ளபோது கர்மாக்களின் காத்தாவான ஆத்மாவின் தன்மையைக் கூறுகின்றன என்று, வித்யைகளுக்கு கர்மங்களின் அங்கமான தன்மை உள்ளது என எப்படிக்கூற இயலும்?

பூர்வபக்ஷம் - வித்யைகள் கர்மங்களின் அங்கமாக உள்ளன என்பதை அடையாளம் இட்டுக் காட்டும் ப்ரமாணங்கள் வேதாந்தங்களின் உள்ளன. இந்த அடையாள வாக்யங்களில் இருந்து, அவற்றின் வேற்றுமை உருப்புகளைச் சரியாக உணர்த்தும் வாக்யங்களும் உணரப்படுகின்றன. இப்படியாக உள்ள வேதாந்த வரிகள் மூலமாகவே ஜீவனின் உண்மையான தன்மையை அறிந்து கொண்டு, அவன் உடலை விட மாறுபட்டவன் என்பதையும் உணர இயல்கிறது (அல்லது உடலை விட மாறுபட்ட ஜீவனின் தன்மையை அறியலாம் என்றும் கூறலாம்). இதனை ஏற்றே ஆகவேண்டும். இதுவே பூர்வபக்ஷியான என் வாதமாகும்.

எதிர்வாதம் - கர்த்தாவாகிய ஜீவனைத் தூய்மை அடையச் செய்வதால் மட்டுமே வித்யைகள் அனைத்தும் கர்மங்களின் அங்கம் என்று கூற இயலாது. இதன் காரணம் - கர்த்தருத்வம் என்பது லௌகிகம் மற்றும் வைதிகம் ஆகிய இரண்டிற்கும் பொதுவானதே ஆகும். ஆகவே ஜீவனுக்கு அந்தந்த கர்மங்களின் அங்கமாக இருக்கும் தொடர்பு உள்ளது என்று கூற இயலாது.

பூர்வபக்ஷம் - அப்படி அல்ல. லௌகிகமான கர்மங்களை இயற்றுபவன் உடலை விட மாறுபட்ட ஆத்மாவை உணர்ந்து கொள்ளாமல் இருந்தாலும், அவனுக்குக் கர்த்தருத்வம் ஸித்திக்கவே செய்கிறது. ஆனால் உடலை விட மாறுபட்டு உள்ளதும்,

நித்யமாக உள்ளதுமே ஆத்மாவாகும் என்று அறிபவனுக்கு மட்டுமே யாகத்தில் கர்த்தருத்வம் கைகூடுகிறது. ஆகவே வித்யைகள் கர்மங்களின் அங்கமாக உள்ளதை மறுக்க இயலாது. (வித்யைகள் மூலமே ஆத்மாவின் உண்மையை அறிய முடிகிறது. ஆத்மாவின் உண்மை அறிந்தால் மட்டுமே கர்மம் பூர்த்தியாகிறது. ஆகவே யாகம் என்ற கர்மத்திற்கு வித்யை அங்கமாக உள்ளது). எனவே வித்யைகள் கர்மங்களின் அங்கமே ஆகும். ஆக வித்யைகள் மூலம் புருஷார்த்தங்கள் கிட்டாது, கர்மங்களின் மூலமே ஆகும்.

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 42)

மூலம் -

தேவர்ஷிபூதாத்மந்ருணாம் பித்ருணாம் ந கிங்கரோ நாயம்ருணீ ச ராஜந்
ஸர்வாத்மநா ய: சரணம் சரண்யம் நாராயணம் லோககுரும் ப்ரபந்ந:

என்கிற ச்லோகத்தின்படியே ப்ரஜாபதி பசுபதி என்றாற்போலே பேரிட்டுக்
கொண்டிருக்கிற ஸஜாயதீயரான சேஷத்ரஜ்ஞரைப் பற்ற ஓரோர் அவஸரங்களிலே
கைக்கூலி போலே சில உபாதிகளடியாக எழுதாமறையிலே ஏறிட்டுக் கிடக்கிற
அடிமை தீட்டும் முதல் மாளாதே பொலிசையிட்டுப் போகிற தனிசுதீட்டும்
கிழித்தவனாகையாலே பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதிகளான நித்ய நைமித்திகங்களில்
அவர்கள் பேர் சொல்லும்போது

யே யஜந்தி பித்ருந் தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாசநாந்
ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே

இத்யாதிகளில் மஹர்ஷிகள் அறுதியிட்டபடியே ராஜஸேவகர் ராஜாவுக்குச் சட்டை
மேலே மாலையையும் ஆபரணத்தையும் இட்டாலும் சட்டையில் துவக்கற்று
ராஜாவின் ப்ரீதியே ப்ரயோஜநமாகத் தெளிந்திருக்குமாப்போலவும், யஜ்ஞ
அக்ரஹர அத்யாயாதிகளிலும் ஸ்ரீஹஸ்திகிரிமஹாத்மயத்திலும்
ஸாஷாதர்ப்யாவரோதம் ஜைமிநி: என்கிற ஸூத்திரத்திலும் சொல்லுகிறபடியே
தேவர்கள் பித்ருக்கள் என்கிற சட்டைகளோடு துவக்கற அவ்வோ சப்தங்கள்
அவயவ சக்தி பௌஷ்கல்யங்களாலே ஈச்வரன் பக்கலிலே நாராயணாதிசப்தங்கள்
போலே நிற்கிற நிலையையுங்கண்டு, அவற்றினுடைய உச்சாரணாதிகளில்
ச்வேததீபவாலிகளான சுத்தயஜாதிகளுக்குப் போலே தன் பரமைகாந்தித்வம்
குறையாதே நிற்கிறபடியை நிரூபித்துத் தன் வர்ண ஆச்ரம நிமித்த
குணாத்யதிகாரத்துக்கு அநுரூபமாக அடிமை கொள்ள ஸங்கல்பித்திருக்கிற
சாஸிதாவான சேஷியினுடைய சாஸ்த்ரவேத்ய ஆஜ்ஞாநுஜ்ஞா பரிபாலநரூப
கைங்கர்ய முகத்தாலே ப்ரத்யக்ஷ விதித பரமபுருஷாபிப்ராயரான

முத்தரைப்போலே கிஞ்சித்கரனாய்க் கொண்டு முத்ததுல்யனாய்,
 உபாயபூர்த்தியாலே க்ருதக்ருத்யனென்றும், புருஷார்த்தபூர்த்தியாலே
 க்ருதார்த்தனென்றும் சாஸ்த்ரங்களாலும் தந்நிஷ்டராலும்
 கொண்டாடப்பட்டிருக்கும்.

விளக்கம் - ஸ்ரீமத்பாகவதம் (11-5-41) - தேவர்ஷிபூதாத்மந்ருணாம் பித்ருணாம் ந
 கிங்கரோ நாயம்ருணீ ச ராஜந் ஸர்வாத்மநா ய: சரணம் சரண்யம் நாராயணம்
 லோககுரும் ப்ரபந்ந: - அனைவராலும் அடையத்தக்கவனும், அனைவருக்கும்
 ஆசார்யனாக உள்ளவனும் ஆகிய நாராயணனைச் சரணம் என அடைந்த ஒருவன்
 தேவர்கள், முனிவர்கள், மனிதர்கள், பித்ருக்கள் என யாருக்கும் அடிமையும்
 இல்லை, கடன்பட்டவனும் அல்லன் - என்றது காண்க. இவர்களைப்
 பொறுத்தவரையில் தங்கள் நித்ய, நைமித்திக கர்மங்களில் ப்ரஜாபதி, பசுபதி
 என்பது போன்ற, தங்களை ஒத்த ஜீவர்களின் பெயர்களை உச்சரிக்கக்கூடும்.
 இவர்கள் தங்கள் வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் என்னும் எழுதாத வேதங்களுக்குக்
 கடன்பட்டவர்களாக, அந்தக் கடனுக்குச் செலுத்தவேண்டிய வட்டி போன்று
 தேவர்கள், பித்ருக்கள் ஆகியவர்களுக்குத் தொண்டு செய்யவேண்டியதாகிறது.
 ஆனால், ப்ரபத்தி செய்தவனுக்கு அந்தக் கடன்சீட்டு கிழிக்கப்பட்ட ஒன்றாகிறது.
 ஆகவே இப்படிப்பட்ட ஒருவன் பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களான நித்ய, நைமித்திக
 கர்மங்களில் இவர்களில் பெயரை உச்சரிக்கக்கூடும் (பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்கள் =
 தேயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம், மநுஷ்யயஜ்ஞம் மற்றும் ப்ரஹ்மயஜ்ஞம்).
 இவ்விதம் மற்றவர்களின் பெயர்களை உச்சரித்தாலும், அவை ஈச்வரனையே
 குறிப்பிடுகின்றன என அறிகிறான். இதனை மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (355-41) -
 யே யஜந்தி பித்ருந் தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாசநாந் ஸர்வபூதாந்நராத்மாநம்
 விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே - பித்ருக்கள், தேவர்கள், அந்தணர்கள் மற்றும் அக்னியை
 ஆராதனை செய்பவர்கள் அனைத்து உயிர்களின் ஆத்மாவான எம்பெருமானையே
 ஆராதனை செய்கிறார்கள் - என்றது காண்க. அரசனின் வேலையாட்கள்
 அரசனின் சட்டை மீது மாலை மற்றும் ஆபரணங்கள் அணிவித்த காரணத்தால்,
 அவர்கள் சட்டைக்கு மரியாதை செய்கின்றனர் என்பதல்ல, அதனுள் உள்ள
 அரசனுக்கே அவற்றைச் செய்கின்றனர் அல்லவோ? இதே கருத்து மஹாபாரதம்
 சாந்தி பர்வத்தில் உள்ள யஜ்ஞ அக்ரஹரத்திலும், ஸ்ரீஹஸ்திகிரிமஹாத்மயத்திலும்,
 ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (1-2-29) - ஸாக்ஷாதர்ப்யாவரோதம் ஜைமிநி: - அக்னி போன்ற
 சொற்கள் எம்பெருமானையே குறிப்பதால் விரோதமில்லை என்று ஜைமிநி
 கூறிகிறார் - என்பது போன்ற சூத்திரங்களிலும் உள்ளது. தேவர்கள், பித்ருக்கள்
 என்னும் சொற்கள், எம்பெருமானின் சட்டை போன்ற தேவர்கள், பித்ருக்கள்
 என்பதைக் குறிக்கவில்லை. அவை நாராயணன் என்னும் பதம் போன்று
 ஈச்வரனையே குறிப்பதாக உள்ளன. ச்வேத த்வீபத்தில் உள்ளவர்களுக்கு
 நாராயணன் என்ற திருநாமத்தை உச்சரிக்கும்போது “நார” என்ற சப்தம்

உண்டானாலும், அவன் மீது மட்டுமே உள்ள உறுதியான பக்தி எப்படி மாறாமல் உள்ளதோ, அது போன்று, ப்ரபந்நன் தனது கர்மங்களின் பொருட்டு உச்சரிக்கும் ப்ரஜாபதி, பசுபதி போன்றவைகளால் எந்த தோஷமும் பெறுவதில்லை. ஒவ்வொருவரின் வர்ணாச்ரம தர்மங்களுக்கு ஏற்ப, அவரவர்களைத் தனது சேவகனாக எம்பெருமான் மகிழ்வுடன் ஏற்க ஸங்கல்பம் செய்துள்ளான். ஆகவே சேஷியான அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் என்பது சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக அறியப்படுகின்ற, அவனால் விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்தல் ஆகும். முக்தர்கள் எவ்விதம் நேரடியாகவே எம்பெருமானின் திருவுள்ளத்தை அறிந்துகொண்டு கைங்கர்யம் செய்கின்றனரோ, அது போன்று, ப்ரபந்நனும் சிறிதுசிறிதான கைங்கர்யங்களைச் செய்ய முயல்வான். இப்படிப்பட்டவன், சரியான உபாயத்தைக் கைக்கொண்டதால் "க்ருதக்ருத்யன்" (செய்யவேண்டியதைச் செய்தவன்) என்றும், தான் அடைய வேண்டிய புருஷார்த்தத்தை அடைந்துவிட்டதால் "க்ருதார்த்தன்" என்றும் சாஸ்த்ரங்களால் புகழப்படுகிறான்.

சரணாகதிகத்யத்திலிருந்து உதாரணம்

மூலம் - இவனுடைய இந்தக் க்ருதக்ருத்ய அநுஸந்தானத்தை அதஸ்த்வம் தவ தத்த்வதோ மத்ஜ்ஞாந தர்சன ப்ராப்திஷு நிச்சய: ஸுகமாஸ்ஸவ என்று சரணாகதிகத்யத்திலே நிகமித்தருளினார். இதுக்குக் கருத்து - அநாதிகாலம் அஜ்ஞாதிலங்கனமடியாகவுண்டான பகவந்நிக்ரஹத்தாலே ஸம்ஸரித்துப்போந்த நமக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷை பகவத் க்ருபையடியாக உண்டான ஸாதாசார்ய கடாக்ஷை விஷயீகாரத்தாலே வந்த த்வயோச்சாரண அநுச்சாரணத்தாலே ப்ரபத்த்யநுஷ்டானம் பிறந்தபின்பு சரண்ய ப்ரஸாதநங்களில் இதுக்குமேல் ஒன்றில்லாமையாலே நிக்ரஹஹேதுக்களையெல்லாம் க்ஷமித்துத் தீர்ந்த அடியவர் தம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ளவல்ல ஸர்வசேஷியான ஸ்ரீய:பதி தன் பேறாகத் தானே ரக்ஷிக்குமென்று தேறி நிர்பரனாயிரு - என்கை. இது "மா ச்ச:" என்கிற சரண்ய வாக்யத்திலும் தீர்ந்த பொருள்.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட க்ருதக்ருத்யன் தான் செய்யவேண்டியதைச் செய்துவிட்ட காரணத்தினால் அடையக்கூடியதை எம்பெருமானார் சரணாகதிகத்யத்தில் - அதஸ்த்வம் தவ தத்த்வதோ மத்ஜ்ஞாந தர்சன ப்ராப்திஷு நிச்சய: ஸுகமாஸ்ஸவ - எனவே நீ என்னை உள்ளபடி அறிவதிலும், காண்பதிலும், அடைவதிலும் எந்தவிதமான ஐயமும் கொள்ளாமல், இன்பமாக இருந்து வருவாயாக - என்று ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவாய் மலர்கிறான். இதன் கருத்து பின்வருமாறு: எல்லையற்ற

காலமாக எம்பெருமான் நமக்கு விதித்த கட்டளைகளை, நமது அறியாமை காரணமாக மீறி நடந்ததால், அவன் அளித்த தண்டனை காரணமாக நாம் ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ளோம். இப்படியாக உள்ள நம்மைக் கரையேற்றுவதற்கான சரியான சந்தர்ப்பத்தை எம்பெருமான் எதிர்நோக்கியே உள்ளான். அவனது கருணை காரணமாக நமக்கு ஆசார்யனின் கடாசுஷம் கிட்டுகிறது. ஆசார்யன் மூலமாக த்வயத்தை அநுஸந்தானம் செய்வதன் மூலம் நாம் ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்கிறோம். நம்மைக் காப்பாற்றவல்ல எம்பெருமானை அடைய வேறு எதுவும் அவசியம் இல்லை. இதன் மூலமாக நமக்கு உண்டான தண்டனைகளுக்குக் காரணமான பாவங்கள் அனைத்தையும் அவன் அழித்துவிடுகிறான். பெரியபிராட்டியின் நாயகனான அவன், நம்மைத் தூய்மைப்படுத்தி, தனது கைங்கர்யத்திலும் ஈடுபடுத்திக் கொள்கிறான். இதனை அவன் தனது பேறாகவே எண்ணுகிறான். இப்படியாக அவன் நம்மைக் காப்பான் என்று எண்ணியபடி, ப்ரபந்நன் வருத்தங்கள் அற்று இருத்தல் வேண்டும். இந்தக் கருத்தே அபயம் அளிக்கக்கூடியவன் கீதையில் (18-66) கூறிய - மா ச்ச: - வருத்தம் கொள்ளாதே - என்பதன் பொருளாகும்.

க்ருதக்ருத்யனின் இலக்கணம்

மூலம் - இவனுக்குப் ப்ரபத்திக்கு முன்புற்ற சோகம் அதிகாரத்திலே சொருகுகையாலே முன்பு சோகித்திலனாகில் அதிகாரியல்லாமையாலே காரணாபாவாத் கார்யபாவ: என்கிற ந்யாயத்தாலே உபாய நிஷ்பத்தி உண்டாகாது. உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணினானாகத் தன்னை நினைத்திருந்த பின்பு சரண்யோக்தியிலே நெகிழ்ச்சி உடையவனாய் சோகித்தானாகில் கார்யபாவாத் ஸாமக்ரஞ்யபாவ: என்கிற ந்யாயத்தாலே பூர்ணோபாயனல்லாமையாலே பலம் உபாய பூர்த்தி ஸாபேசுஷமாய்க் கொண்டு விலம்பிக்குமென்று அறியலாம். முன்பு ப்ரஸக்த சோகனாய்ப் பின்பு "மா ச்ச:" என்று ப்ரதிஷேகிக்கிறபடியே வீதசோகனானவன் க்ருதக்ருத்யனென்று அறியலாம்.

விளக்கம் - ப்ரபத்திக்கு முன்பாக (ஸம்ஸாரத்தை எண்ணியும், தனது ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமாக நடப்பது எண்ணியும் முதலானவை) வருத்தம் கொண்டவனாக இருத்தல் என்பதே ப்ரபத்தி செய்வதற்கான தகுதியை உண்டாக்குகிறது. இந்த வருத்தம் இல்லையென்றால், இவனுக்கு ப்ரபத்திக்கான தகுதி இல்லை என்றே கொள்ளவேண்டும். இவ்விதம் இல்லை என்றால் -

காரணாபாவாத் கார்யபாவ: - காரணம் இல்லை என்றால் காரியம் இல்லை - என்னும் ந்யாயத்தின்படி ப்ரபத்தி பூர்த்தியாகாது. ப்ரபத்தி செய்த பின்னர், நம்பிக்கை உண்டாகாத காரணத்தினால், வருத்தத்தில் தொடர்ந்து ஆழ்ந்தபடி இருக்கக்கூடும். இதனால் - கார்யபாவாத் ஸாமக்ரஞ்யபாவ: - காரியம் உண்டாகவில்லை என்றால், காரணமும் இல்லை என்று பொருள் - என்னும் ந்யாயத்தின்படி, இவனது ப்ரபத்தி உபாயம் பூர்த்தியாகாது. இந்த ப்ரபத்தி உபாயம் பூர்த்தியாகும்வரையில், இதன் மூலமாகக் கிட்டவுள்ள பலனும் தள்ளியே செல்லும். யார் ஒருவன் ப்ரபத்திக்கு முன்பு வரை, வருத்தத்தில் ஆழ்ந்தவனாக இருந்து, ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் "மா சுச:" என்னும் பகவானின் சொற்களின்படி வருத்தம் இல்லாமல் வாழ்கிறானோ, அவனே க்ருதக்ருத்யன் ஆகிறான்.

மன்னவர் விண்ணவர் வானோர் இறை ஒன்றும் வான்கருத்தோர்
அன்னவர் வேள்வி அனைத்தும் முடித்தனர் அன்புடையார்க்கு
என்ன வரம் தர என்ற நம் அத்திகிரித் திருமால்
முன்னம் வருந்தி அடைக்கலம் கொண்ட நம் முக்கியரே.

பொருள் - தன்னிடம் பக்தி கொண்டவர்களுக்கு மேலும் என்ன வரம் அளிக்கலாம் என்று எண்ணியபடி ஹஸ்திகிரி (காஞ்சீபுரம்) மலையில் எழுந்தருளியுள்ள வரதராஜன், தன்னால் காக்கப்பட வேண்டியவர்கள் என்று ப்ரபந்நர்களை மிகவும் ப்ரயாஸப்பட்டு ஏற்றுக் கொள்கிறான். இப்படிப்பட்ட ப்ரபந்நர்கள் - நமக்கு அரசர்கள் போன்றவர்கள், தேவர்கள் போன்று நம்மால் ஆராதிக்கப்பட வேண்டியவர்கள், நித்யஸூரிகளின் தலைவனான எம்பெருமானின் இருப்பிடமான பரமபதத்தி வசிக்கவேண்டும் என்னும் ஆர்வம் உடையவர்கள், நல்லது கெட்டது அறியக்கூடிய அன்னம் போன்றவர்கள், செய்ய வேண்டியதைச் செய்து முடித்தவர்கள் ஆவர்.

பகவதி ஹரௌ பாரம் கந்தும் பரந்யஸநம் க்ருதம்
பரிமித ஸுக ப்ராப்த்யை க்ருத்யம் ப்ரஹீணம் அக்ருத்யவத்
பவதி ச வபுவ்ருத்தி: பூர்வம் க்ருதை: நியதக்ரமா
பரம் இஹ விபோ: ஆஜ்ஞாஸேது: புதை: அநுபால்யதே

பொருள் - ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்கும் பொருட்டு, விரோதியைப் போக்கவல்ல எம்பெருமானின் திருவடிகளில் பரந்யாஸம் (நம்மைக் காக்கும் பொறுப்பை

அவனிடம் ஒப்படைத்தல்) செய்யப்பட்டது. அற்பமான பலன்கள் அளிக்கக்கூடிய காம்யகர்மங்கள், செய்யத்தகாதவை என்றே விடப்பட்டன. முன்பு செய்த கர்மங்களின் பலன் மூலமாகவே இனி உடல் பேணுதலும் நடைபெறும். இதற்காக ஏதும் இனி செய்யப்பட வேண்டியதில்லை. ஆகவே ப்ரபத்திக்குப் பிறகு எம்பெருமானின் ஆணையால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அணைகளாகிய நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள் மட்டுமே, தங்களது ஸ்வரூபம் அறிந்த ப்ரபந்நர்களால் கைக்கொள்ளப்படும்.

க்ருதக்ருத்யாதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முமுக்ஷுப்படி

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 42)

258. இனி உன்கையிலும் உன்னைக் காட்டித் தாரேன். என்னுடம்பிலமுக்கை நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ?

அவதாரிகை - "மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிற உத்தமனில் அபிப்ரேதமான ஓரர்த்த விசேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் - இனி - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து, மோக்ஷயிஷ்யாமி - பாவங்களை அகலச்செய்வேன் - என்று கூறுவதன் கருத்தை உணர்த்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இத்தனை காலமும், "நம் கார்யத்துக்கு நாம் கடவோம்", என்று நீ திரிகையாலே, தன் கார்யம் தானே செய்து கொள்ளுகிறானென்றிருந்த இத்தனை போக்கி, "எனக்கு நீ சரீரதயா சேஷம்", என்று அறிந்து என்பக்கலிலே ந்யஸ்த பரனான பின்பு உன்னுடைய பாபவிமோசநார்த்தமான யத்நம் நீ பண்ணிக்கொள்ளென்று உன் கையிலும் உன்னைக் காட்டித் தாரேன்; எனக்கு சரீரபூதனான உன்னுடைய அவித்யாருபமாலிந்யத்தை சரீரியான நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ என்கை. யத்நபலித்வங்கள் இரண்டும் தன்னதென்று தோற்றுகைக்காக. ஆகையால், உன்னுடைய விரோதி நிவ்ருத்தியும், அபிமதப்ராப்தியும் இரண்டும் பலமாயிருக்க ஒன்றைச் சொல்லுவானென்னென்னில் ஒன்றைச் சொன்னால் மற்றையது தன்னடையே வருகையாலே சொல்லிற்றில்லை; மாமேவைஷ்யஸி என்று, கீழில் உபாயத்துக்குச் சொன்ன பலமொழிய இவ்வுபாயத்துக்கு வேறு பலம் இல்லாமையாலே சொல்லிற்றில்லை என்னவுமாம்; ஆனால், விரோதிநிவ்ருத்தி தன்னைச் சொல்லுவானென்? என்னில் - அது அதிகமாகையாலே சொல்லிற்று. விரோதி நிவ்ருத்தி பிறந்தால் பலம் ஸ்வதஸ் ஸித்தமாயிருக்கையாலே, தனித்துச் சொல்ல வேண்டாவிதே என்று ஸங்க்ரஹேண ஸ்ரீய:பதிப்படி ரஹஸ்யத்திலும், விஸ்தரேண

பரந்தபடி தனிசரமங்களிலும் அருளிச்செய்த சங்காபரிஹாரங்கள் இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயம்.

விளக்கம் - இதுநாள் வரை நீ உனது செயலை உன்னாலேயே நிறைவேற்றிவிட இயலும் என்ற எண்ணத்துடன் இருந்தாய். ஆகையால் நானும் (க்ருஷ்ணன்) - இவனது செயலை இவன் தானாகவே செய்தபடி உள்ளான் என்று எண்ணியபடி விட்டுவிட்டேன். ஆனால் இப்போது எனது சரீரமாக நீ உள்ளாய் என்றும், எனக்கு வசப்பட்டவன் என்றும் அறிந்து கொண்டாய். உன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பாரததையும் என்னிடம் அளித்தாய். ஆகையால் இனி உன்னிடம், “உனது பாவங்கள் நீங்க நீயே வழி செய்து கொள்”, என்று கூறமாட்டேன். எனது சரீரமான உன்னுடைய அறியாமை போன்ற களங்கங்களை, உன்னை எனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ள நான் போக்கிக் கொள்ளமாட்டேனோ? ஏன் உடம்பின் அழுக்கை நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ - என்பதன் மூலம் இவனது முயற்சியும், அதற்கான பலனும் தனக்கே உரியது என்றான். ஆக ஜீவனுக்கு எந்த விரோதியும் இருப்பதில் என்கிறார். தடைகள் நீங்குதல், கைங்கர்யம் பெறுதல் என்ற இரண்டுமே அடையப்படவேண்டியதாக உள்ளபோது, இந்த இரண்டில் ஒன்றாகிய தடைகள் நீங்குவது மட்டும் ஏன் கூறப்பட்டது என்ற கேள்வி எழலாம். இதன் காரணம் - ஒன்றைக் கூறினால் மட்டுமே போதுமானது, இரண்டாவது தானாகவே பின் தொடரும் என்று கொள்ள வேண்டும் (அதாவது பாவங்கள் நீங்கினால் கைங்கர்யம் தானாகவே தொடரும்) - என்ற எண்ணத்தில் இரண்டாவதைத் தனியாகக் கூறவில்லை. இவ்விதம் கொள்ளாமல் (அதாவது ஒன்று நிறைவேறும்போது மற்றது தானாகவே தொடரும் என்ற கருத்து), கீதையில் மாமேவைஷ்யஸி - என்னையே அடைவாய் - என்று கூறியபடி, தன்னை அடைதல் என்ற இஷ்டப்ராப்தியை உரைத்தது இவனுக்குப் பொருந்தும் என்பதால் தனித்துக் கூறப்படவில்லை என்றும் கருதலாம். அப்படி என்றால், தடைகள் நீங்குவது பற்றி மட்டும் ஏன் கூறவேண்டும்? இதன் காரணம் - அவை அதிகமாக உள்ளதால் ஆகும். தடைகள் நீங்கினால், அடையப்படவேண்டிய பலன் என்பது தானாகவே கிட்டிவிடுகிறது என்பதைத் தனித்துக் கூற வேண்டாம் அல்லவோ? இந்த விஷயம் ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யரால் ஸ்ரீய:பதிப்படியில் சுருக்கமாகவும், பரந்தபடி மற்றும் தனிசரமங்களில் விரிவாகவும் கூறப்பட்டது. அங்கு விளக்கப்பட்ட சந்தேக நிவர்த்திகள் இங்கும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

259. மாசுச: - "நீ உன் கார்யத்திலே அதிகரியாமையாலும், நான் உன் கார்யத்திலே அதிகரித்துக் கொண்டு போருகையாலும், உனக்கு சோகநிமித்தம் இல்லை காண்" என்று அவனுடைய சோக நிவ்ருத்தியை பண்ணிக் கொடுக்கிறான்.

அவதாரிகை - அநந்தரம், சரமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் - மாசுச: - என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் - நீ உன் கார்யத்திலே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து சரமஸ்லோகத்தின் இறுதிப் பதமான மாசுச: என்பதை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, நீ உன் கார்யத்திலே அதிகரித்து நின்றாயாகில், “நம் கார்யத்துக்கு என் செய்வோம்?”, என்று கரைந்து சோகிக்க ப்ராப்தம்; நான் உன் கார்யத்திலே அதிகரியாதிருந்தேனாகில், “நம் கார்யத்தில் இவன் உதாஸீநனாயிரா நின்றான்; நாம் எங்ஙனே உஜ்ஜீவிக்கப் போகிறோம்?”, என்று சோகிக்க ப்ராப்தம்; இங்ஙன்ன்றிக்கே யத்நபலித்வங்கள் இரண்டும் உனக்கு இல்லாதபடியான ஸ்வரூப பாரதந்தர்யத்தை உணர்ந்து, நீ உன்னுடைய ரக்ஷண கார்யத்திலே அதிகரியா தொழிகையாலும், உன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் யத்நபலித்வங்கள் இரண்டும் என்னதாம்படி ஸ்வாமியான நான் உன் பக்கத்தில் தடையறுக்கையாலே உன்னுடைய ரக்ஷண கார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும், உனக்கு சோகிக்கைக்கு நிமித்தம் இல்லை காண் என்று, முன்பு சோகாவிஷ்டனாய் நின்ற அவனுடைய சோகத்தினுடைய நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கிறான் - என்கை.

விளக்கம் - நீ எல்லையற்ற காலமாக உனது செயல்களை முடிக்க, உன்னையே நம்பி, முயன்றபடி இருந்தாய். இதனால் அவற்றை முடிக்க இயலுமோ என்ற வருத்தமும், வியப்பும் கொள்வது இயல்பாகும். உனது செயல்களை நான் (க்ருஷ்ணன்) நிறைவேற்றுகிறேன் என நான் ஏற்றுக் கொள்ளாமல் இருந்தேன் என்றால், நீ உனது மனதில், “நம் விஷயத்தில் ஸர்வேச்வரன் கண்டு கொள்ளாமல் உள்ளானே! நாம் எப்படி பிழைக்கப்போகிறோம்”, என்று வருந்துவது நியாயம் ஆகும். ஆனால் இங்கு நிலைமை அப்படி இல்லை. உனது பேற்றுக்கு உறிய முயற்சி மற்றும் பலன் ஆகில் இரண்டிலும் உனக்குத் தொடர்பு இல்லை என்று உனது நிலையை நீ உணர்ந்தாய்; உனது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி என்னை மட்டுமே நீ நம்பியிள்ளாய் என்பதையும் அறிந்தாய்; உன்னைக் காத்துக் கொள்வதற்கு எந்தவிதமான முயற்சியும் நீயாகவே எடுக்காமல் நிற்கிறாய்; உன்னைக் காப்பாற்றும் முயற்சி, அதன பலன் ஆகிய இரண்டும் உனது ஸ்வாமியான என்னுடையதே என நான் எண்ணியுள்ளதால், உனது தடைகள் நீங்கும்படிச் செய்து, உன்னைக் காப்பாற்றும் செயலையும் நான் ஏற்றுக்கொண்டு விட்டேன். ஆகவே இனி நீ வருந்த வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இப்படியாகத் துன்பத்தில் நிற்கின்ற ஒருவனின் துன்பத்தை அகலும்படிச் செய்கிறான் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - இத்தால் “அஹம் த்வா” என்கிற பதங்களாலே சொல்லப்பட்ட ரக்ஷகரக்ஷ்யபூதரான இருவருடைய ஸ்வபாவத்தையும் அநுவதித்துக் கொண்டு சோகாபநோதநம் பண்ணினபடியை அருளிச் செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - இப்படியாக “அஹம் த்வா” என்ற இரண்டு பதங்கள் மூலம், பாவங்களை நீக்கும் எம்பெருமானின் இயல்பு, பாவங்கள் நிறைந்த ஜீவனின் இயல்பு ஆகியவற்றைக் கூறி, இதன் காரணமாகத் துன்பங்களை எவ்விதம் எம்பெருமான் விலக்குகிறான் என்றும் க்ருஷ்ணன் அருளிச்செய்ததை விளக்கினார்.

260. நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, நிவர்த்தயங்கள் உன்னை வந்த மேலிடாதென்று சொல்லி, உனக்கு சோகநிமித்தம் இல்லைகாண் என்கிறான்.

அவதாரிகை - இனிமேல், நிவர்த்தகனாக தன்னுடையவும், நிவர்த்தயங்களான பாபங்களினுடையவும் ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லி சோகாபநோதநம் பண்ணினபடியை அருளிச் செய்கிறார் - நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தை - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து, பாவங்களின் தன்மைகளையும், அவற்றை நீக்கும் எம்பெருமானின் ஸ்வரூபத்தையும் விளக்கிவிட்டு, துன்பங்களை எம்பெருமான் விலக்கும் விதத்தையும் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “அஹம்” என்று ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குண விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு விரோதி நிவர்த்தகனாயிருக்கிற தன் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, “த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று ணிச்சால் நிவர்த்தயங்களான பாபங்கள் உன்னைக் கண்டு தானே அஞ்சி ஓடிப்போமொழிய, என்னையே உபாயமாக ஸ்வீகரித்திருக்கிற உன்னை வந்து மேலிடாது என்னுமிடம் சொல்லி, அநந்தரம் “மா சுச:” என்கையாலே “இப்படியான பின்பு உனக்கு சோகிக்க நிமித்தமில்லை” என்கிறார் - என்கை.

விளக்கம் - “அஹம்” என்பதன் மூலம், தான் அனைத்தும் அறிந்தவனாக உள்ள தன்மையை விளக்கி, தடைகளை நீக்கும் ஸ்வரூபம் கொண்டுள்ளதையும் கூறுகிறான். அடுத்து, “த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்பதன் மூலம், “பாவங்கள் இனி உன்னைக் கண்டு அச்சம் கொண்டு ஓடிவிடும். என்னையே உபாயம் என்று கைக்கொண்ட உன்னை வந்த அவை அடையாது”, என்பதை விளக்கினான். மேலும் - மாசுச: - என்பதன் மூலம் - இப்படியாக உள்ளபோது நீ வருத்தம் கொள்ள இடமே இல்லை - என்றான்.

261. எத்தினாலிடர்க்கடற்கிடத்தியேழை நெஞ்சமே என்கிறான்

அவதாரிகை - இத்தலையில் விரோதியைப் போக்குகைக்குத் தான் ஒருப்பட்டு நிற்கிறபடியை அறிவித்து, இவனுடைய சோகத்தை போக்குகிறமையை அபியுத்தோக்தியை நிதர்சநமாக்கிக் கொண்டு அருளிச் செய்கிறார் - எத்தினால் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - தடைகள் நீங்குவதற்கு தான் நிற்கும் வித்தையும், துன்பங்கள் நீக்குகின்ற தன்மையையும் எம்பெருமான் எப்படி உணர்த்துகிறான் என்பதை ஆழ்வாரின் பாசுரத்தின் மூலம் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, திருமழிசைப்பிரான் தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, ஸர்வேச்வரன் இத்தலையில் விரோதியைப் போக்கி அடிமை கொள்வதாக என்றுகொடு வந்து புகுந்திருக்கிறபடியைச் சொல்லி, "இனி எதுக்காக நீ துக்க ஸாகரத்திலே அழுந்துகிறாய்?", என்றார்போலே, ஈச்வரனும் இப்போது இத்தலையில் ஸகல பாபங்களையும் போக்குவதாகத் தானே ஏறிட்டுக் கொண்டமையை அறிவித்து, இனி எதுக்காக சோகிக்கிறாய்? என்று இவனைக் குறித்து அருளிச் செய்கிறான் - என்கை.

விளக்கம் - திருமழிசையாழ்வார் (திருச்சந்தவிருத்தம் - 115) தனது மனதிடம் - ஸர்வேச்வரன் தன்னிடம் (ஆழ்வாரிடம்) உள்ள தடைகள் அனைத்தையும் நீக்கும் பொருட்டும், தன்னை அடிமை கொள்வதற்கும் தன்னில் தானாகவே வந்து புகுந்தான் - என்கிறார். தனது மனதிடம், "இப்படியாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளபோது இனி நீ எதற்காக துக்கக் கடலில் முழுகி உள்ளாய்?", என்கிறார். இது போன்று இங்கு க்ருஷ்ணன் நமது அனைத்துப் பாவங்களையும் நீக்கி ஏற்பதற்காகத் தானாகவே வலிய வந்ததை அறிவிக்கிறான். அதன் பின்னர், "நீ எதற்கு வருந்துகிறாய்?", என்கிறான்.

262. பாபங்களை நான் பொறுத்துப் புண்யமென்று நினைப்பிடா நிற்க, நீ சோகிக்கக் கடவையோ?

அவதாரிகை - இனி, இவனுடைய சோகம் மறுவலிடாமல் போக்குகைக்கு உறுப்பானதொரு பகவதப்பிராய விசேஷத்தை அருளிச் செய்கிறார் - பாபங்களை நான் பொறுத்து - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவனது துன்பமும் வருத்தமும் மீண்டும் திரும்பி விடாமல் இருப்பதற்காக எம்பெருமானின் திருவுள்ளத்தில் உள்ளதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, நீ செய்த பாபங்கள் நான் முந்துற என்னுடைய சடிமா விஷயமாக்கி, அவ்வளவுமன்றிக்கே பின்னை உன் பக்கல் எனக்கு உண்டான வாத்ஸல்யத்தாலே "செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள்", "செய்தாரேல் நன்று செய்தார்" என்கிறபடியே அவை தன்னைப் பாபமாக நினையாதே புண்யமென்று நினைப்பிடா நிற்க, இனி நீ சோகிக்கக் கடவையோ? - என்கை.

விளக்கம் - நீ செய்த பாவங்கள் அனைத்தையும் நான் எனது பொறுமைக்கு விஷயமாக்கி விட்டேன். அத்துடன் நான் நிற்கவில்லை. எனது வாத்ஸல்யம் காரணமாக, திருச்சந்தவிருத்தம் (111) - செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-2) - செய்தாரேல் நன்று செய்தார் - என்பதற்கு ஏற்ப, உனது பாவங்களை நான் பாவங்கள் என்று எண்ணாமல், புண்ணியங்கள் என்றே எண்ணுகிறேன். இப்படி உள்ளபோது நீ வருத்தம் கொள்ளலாமோ?

வ்யாக்யானம் - ஆக, இவ்வத்தார்த்தத்தில் அஞ்சுபதத்தாலும் - நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தையும், நிவர்த்த்யாச்ரயத்தையும், நிவர்த்தயங்களான பாபங்களையும், அவற்றினுடைய நிவ்ருத்தி ப்ரகாரத்தையும், தத்கார்யமான சோக நிவ்ருத்தியையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் - இப்படியாக சரம ச்லோகத்தின் இரண்டாவது வரியில் உள்ள இந்தப் பதங்கள் மூலம், பாவங்கள் நீக்குகின்ற எம்பெருமானின் இயல்பு, பாவங்களின் இருப்பிடமான ஜீவனின் இயல்பு, நீக்கப்படுகின்ற பாவங்களின் இயல்பு, அவை எப்படி நீக்கப்படுகின்றன என்ற விளக்கம், அவை நீங்கியதால் வருந்த வேண்டிய அவசியம் இல்லாமை ஆகியவற்றை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இனி, இந்த ச்லோகார்த்தத்தில் ருசி ஒருவனுக்கு உண்டாகையில் உள்ள அருமையையும், இந்த ச்லோகந் தனக்கு இன்னதிலே நோக்கு என்னுமத்தையும், இதில் விச்வாலோத்பத்தியின் அருமையையும், ஈச்வரன் தான் முதலிலே இத்தை உபதேசியாமைக்கு ஹேதுவையும், வேதபுருஷன் உபாயாந்தரங்களை விதிககைக்கு ஹேதுவையும், உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூபேண த்யஜிக்குமளவில் தோஷமில்லை என்னுமத்தையும், அவைதான் முகாந்தரேண அந்விதங்கள் ஆகையாலே ஸ்வரூபேண த்யக்தங்கள் அன்று என்னுமிடத்தையும், பேற்றுக்கு ஸாதநம் இன்னது என்னுமத்தையும், பலஸித்திக்கு இவன் பக்கல் வேண்டும் அம்சத்தையும், ஈச்வரனுக்கு இவனுடைய ஸுக்ருதம் அநிஷ்டம் என்னுமத்தையும், இவ்வர்த்தத்தில் ஆஸ்திக்யாதிகள் உண்டாய்ப்

பிழைத்தல் இல்லையாகில் நசித்தலித்தனை என்னுமத்தையும், வ்யவஸாயஹீநன் இதில் அந்வயித்தால் விநாசபர்யந்தமாம் என்னுமத்தையும், இதுக்கு அதிகாரிகள் இன்னார் என்னுமத்தையும் அடைவே அருளிச் செய்து தலைக்கட்டுகிறார்.

விளக்கம் - இனி கீழே உள்ள பலவற்றையும் வரும் சூர்ணைகளில் அருளிச் செய்து நிறைவு செய்கிறார்.

- இந்த சரம ச்லோகத்தின் அருமையை அறிந்து இதன் மீது நாட்டம் ஏற்படுவது என்பது அரிது.
- இந்த ச்லோகத்தின் நோக்கம் என்ன.
- இந்த ச்லோகத்தில் ஒருவனுக்கு நம்பிக்கை (விச்வாஸம்) உண்டாவது எத்தனை கடினம்.
- இதனை ஈச்வரன் ஏன் முதலிலேயே உபதேசம் செய்யவில்லை.
- வேதங்கள் மற்ற உபாயங்களையும் ஏன் விதிக்கின்றன.
- மற்ற உபாயங்களை அவற்றின் ஸ்வரூபங்களுடன் கைவிடுவதில் தோஷம் இல்லை.
- இந்த உபாயங்கள் வேறு வடிவில் உள்ளதால், அவற்றை உண்மையில் கைவிடவில்லை.
- பேற்றுக்கான ஸாதனம் எது.
- பலன் பெறுவதற்கு ஜீவனிடம் இருக்கவேண்டியது என்ன.
- பேறு பெற ஜீவனிடம் நன்மையை அளிக்கவல்ல ஏதும் இருக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை.
- இந்தச் சொற்களை ஒருவன் நம்பினால் போதுமானது, அவன் பிழைத்துவிடுவான்; இல்லையேல் அழிந்தவிடுவான்.
- இதில் நம்பிக்கை மற்றும் உறுதி இல்லாமல், தொடர்பு கொண்டால் அவன் அழிந்து விடுவான்.
- இதற்கான அதிகாரி யார்.

263. உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அவதாரிகை - அவற்றில் ப்ரதமத்தில், இதில் ஒருவனுக்கு ருசி பிறக்கையில் உள்ள அருமையை தர்சிப்பிக்கைக்காக ஓர் ஐதிஹ்யத்தை அருளிச் செய்கிறார் - உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - முதலில் சரம ச்லோகத்தில் ஒருவனுக்கு நாட்டம் ஏற்படுவதே அரிது என்பதை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தத்வநிர்ணயம் பண்ணின உய்யக்கொண்டார் பக்தி நிஷ்டராயிருக்கையாலே, அவரை ப்ரபத்தி நிஷ்டராம்படி பண்ணவேணுமென்று, அவருக்கு இந்த ச்லோகார்த்தத்தை அருளிச்செய்த அளவிலே, “அர்த்த ஸ்திதி அழகிதாயிருந்தது; ஆகிலும், அத்தைவிட்டு இத்தைப் பற்றத்தக்க ருசி எனக்கு இல்லை”, என்ன. “வித்வானாகையாலே அர்த்தத்துக்கு இசைந்தாய்; பகவத்ப்ரஸாதம் இல்லாமையாலே ருசி பிறந்ததில்லை”, என்று அவர் விஷயமாக உடையவர் அருளிச் செய்த வார்த்தையை நினைப்பது - என்கை.

விளக்கம் - தத்வநிர்ணயம் என்பதை அருளிச் செய்த உய்யக்கொண்டார் (இந்த உய்யக்கொண்டார் ஆளவந்தாருக்கு முன்பு இருந்த ஆசார்யர் அல்லர். எம்பெருமானாரின் சீடர்களில் ஒருவர்) பக்தி யோகத்தில் மட்டுமே நிலை நின்றார். இவருக்கு ப்ரபத்தி மீது ஈடுபாடு ஏற்படவேண்டும் என்று எண்ணிய எம்பெருமானார், அவருக்கு இந்த சரம ச்சோகத்தின் பொருளை அருளிச் செய்தார். இதனைக் கேட்ட உய்யக்கொண்டார், “ச்லோகத்தின் ஆழ்பொருள் அருமையாகவே உள்ளது. ஆனாலும் பக்தியோகத்தைக் கைவிட்டு, இந்த ப்ரபத்தியைப் பற்ற எனக்கு நாட்டம் இல்லை”, என்றார். உடனே எம்பெருமானார், “உனக்கு ஞானம் இருந்த காரணத்தினால் இதன் பொருளை நீ புரிந்து கொண்டாய். ஆனால் ஸர்வேச்வரனின் திருவருள் இல்லாத காரணத்தினால் இதில் உனக்கு ஈடுபாடு ஏற்படவில்லை”, என்றார். எம்பெருமானாரின் இந்தக் கருத்து இங்கே கவனிக்கத்தக்கது.

264. இதுக்கு ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்யத்திலே நோக்கு.

அவதாரிகை - இனி, இந்த ச்லோகத்துக்கு இன்னதிலே நோக்கு என்னுமத்தை அருளிச் செய்கிறார் - இதுக்கு ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்யத்திலே நோக்கு - என்று.

விளக்கம் - அடுத்து ச்லோகத்தின் நோக்கம் என்ன என்பதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஒருதலையும், தான் ஒருதலையுமாயிருக்கிற இந்த ச்லோகத்துக்கு சாஸ்த்ர விஹிதமான ஸகல தர்மங்களையும் ஸவாஸநமாக விடுவித்து, இச்சேதநனுக்குத்தானே நிரபேக்ஷ ஸாதநமாய், ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக ஸகல பாபங்களையும் தள்ளிப் பொகட்டு ஸ்வப்ராப்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கும் ஸ்வாதீந ஸகல ப்ரவர்த்தகனான ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்திலே தாத்பர்யம் - என்கை.

விளக்கம் - அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் விட மாறுபட்ட தட்டில் இந்த சரம ச்லோகம் உள்ளது. அனைத்து சாஸ்த்ரங்களிலும் விதிக்கப்பட்ட அனைத்து மோக்ஷ உபாயங்களையும், அவற்றின் வாசனையும் கைவிடச் செய்து;

சேதனனுக்கு வேறு எந்தத் துணையையும் எதிர்பாராமல் தானே துணையாக நின்று; தன்னை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள ஜீவனின் அனைத்து பாவங்களையும் நீக்கி; தன்னை அடையும்படிச் செய்கிறான். இப்படிப்பட்டவனும், அனைத்தையும் தன் விருப்பத்தின்படி செயல்படுத்துபவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனின் சுதந்திரம் இதில் நோக்கமாக உள்ளது.

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 7)

மூலம் - பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே அவனை அனுபவித்துப் பரிபூர்ணராயிருக்கிற இவர்க்கு இவர்க்கு எம்பெருமானைப் பிரிகையும், பிரிவாலே நோவுபட்டுக் கூப்பிடுகையும் கூடினபடி எங்ஙனையென்னில், ஓரோகுணத்தை அனுபவித்தால் அநுபூத குணங்களிலு ண்டான ப்ரியத்வ ப்ரகர்ஷம் கூடித்ர விஷயங்களில் வைராக்யத்தைப் பிறப்பித்து, குணாந்தரங்களிலே ஸ்ப்ருஹையைப் பிறப்பிக்கும்; பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோபரமாத்மநி என்றும், "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பின்னை அக்குணங்களில் க்ரமப்ராப்தி பற்றாது, யாதொருபோது ஆசைமிக்கது, அப்போது ஆசைப்பட்ட பொருள் கிடையாமையாலும் பகவதநுபவ விரோதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த ஸ்மரணாதிகளாலுமாக பகவத் விஷயத்தில் அநுபவித்த அம்சத்தையும் இழந்து "எந்நாள் யானுன்னை இனி வந்து கூடுவன்" என்றும், "பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ" என்றும், "போர வைத்தாய் புறமே" என்றும், "கூவிக்கொள்ளும் காலமின்னம் குறுகாதோ" என்றும் கூப்பிடா நிற்பர். அவனை அநுபவிக்கப்படிக்கால் "அடியேனடைந்தென் முதன்முன்னமே" என்றும், "பருகிக்களித்தேனே" என்றும், "உண்டுகளித்தேற்கும்பரென் குறை" என்றும், "தொண்டிரெல்லீரும் வாரீர் தொழுதுதொழுது நின்றார்த்தும்" என்றும், "எமர் கீழ் மேலெழு பிறப்பும் மாசதிர் இது பெற்று நம்முடைய வாழ்வு வாய்க்கின்றவா" என்றும் தாமும் நம்முடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுமாய்க் கூடக் களிப்பர்.

விளக்கம் - எம்பெருமானின் கடாசுஷத்தால் அவனை எப்போதும் அனுபவித்தபடி பூர்ணராக ஆழ்வார் இருந்தார். இப்படி உள்ளபோது அவனை விட்டு பிரிந்ததும், அந்தப் பிரிவால் வருந்தி அவனை அழைத்ததும் ஏன் நடந்தது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். எம்பெருமானின் ஒவ்வொரு குணத்தையும் தனித்தனியே அநுபவிக்கும்போது, அப்படி அநுபவித்த குணங்களில் மிகுந்த விருப்பம் ஏற்பட்டு, தாழ்ந்த விஷயங்களில் வைராக்யம் உண்டாகி,

எம்பெருமானின் மற்ற குணங்களையும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை உண்டாகும். இதனை பார்ஹஸ்பத்ய ஸ்ம்ருதி - பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோபரமாத்மநி - யார் ஒருவன் எம்பெருமானிடம் பக்தியுடன் உள்ளானோ அவன் மற்ற விஷயங்களில் வைராக்யத்துடன் உள்ளான் - என்றும், மூன்றாம் திருவந்தாதி (14) - மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு - என்றும் கூறியது காண்க . இப்படியாக வைராக்யம் ஏற்பட்ட பின்னர், எம்பெருமானின் குணங்களை வரிசையாக அனுபவிப்போம் என்ற எண்ணம் ஏற்படாது. எப்போது ஆசை மிகுதியாக உள்ளதாலும், அவ்விதம் ஆசைப்பட்ட பொருளான எம்பெருமான் கிடைக்காமல் போவதாலும் - எம்பெருமானின் அனுபவத்திற்கு விரோதியாக உள்ள சரீர தொடர்பு மற்று நினைவு போன்றவற்றைக் காரணமாகக் கொண்டு எம்பெருமானை அனுபவித்தபடியையையும் இழந்து நிற்கக் கூடும். அப்போது திருவாய்மொழி (3-2-1) - எந்நாள் யானுன்னை இனி வந்து கூடுவன் - என்றும், (6-9-9) - பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ - என்றும், (5-1-5) - போர வைத்தாய் புறமே - என்றும், (6-9-9) கூவிக்கொள்ளும் காலமின்னம் குறுகாதோ என்றும் அழைத்தபடி நிற்பார்கள். மேலும் அவனை அனுபவிக்க முற்படும்போது, திருவாய்மொழி (2-3-6) - அடியேனடைந்தென் முதன்முன்னமே - என்றும், (2-3-9) - பருகிக்களித்தேனே - என்றும், (10-8-7) - உண்டுகளித்தேற்கும்பரென் குறை - என்றும், (5-2-2) - தொண்டரெல்லீரும் வாரீர் தொழுதுதொழுது நின்றார்த்தும் - என்றும், (2-6-7) - எமர் கீழ் மேலெழு பிறப்பும் மாசதிர் இது பெற்று நம்முடைய வாழ்வு வாய்க்கின்றவா - என்றும் கூறுவது போன்று, தாமும் தம்மைச் சேர்ந்தவர்களும் கூடக் களிப்பார்கள்.

மூலம் - இப்படி பஹுகுணான எம்பெருமான் பக்கலிலே நிரதிசய பக்திமாண்களாய், தத்ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷைக ஸுகதுக்கராய், அவனையல்லதறியாதபடியாய், பகவதநுபவ ஸுகம் மிக்கபோது இதர பதார்த்தங்களுமெல்லாம் நம்மைப்போலே எம்பெருமானைப் பெற்று ஸுகிக்கிறனவாகவும், விச்லேஷமென்றோரு வகை உண்டென்றுமறியாதே லோகயாத்ரையோடொக்க மறந்து, விச்லேஷ வ்யஸநம் மிக்கால் ஸம்ச்லேஷ ரஸம் உண்டென்றுமறியாதே இதர பதார்த்தங்களுமெல்லாம் நம்மைப் போலே எம்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு "நீயும் திருமாலால் நெஞ்சங்கோட்டப்படாயே" இத்யாதியாலே அவற்றுக்குமாகத் தாம் நோவுபடாநிற்பர். இவருக்கு ப்ரியாப்ரியங்கள் ஒருகாலும் முடியாதே பர்யாயேண உண்டாயிருக்கையாலே, இவர்க்கு சிந்தயந்திப்படி நித்யமாய்ச் சொல்லுகையாலே இவரை தீர்க்கசிந்தயந்தி யென்றாயிற்று நம் முதலிகள் அருளிச் செய்வது.

விளக்கம் - இப்படியாகப் பல திருக்கல்யாண குணங்களைக் கொண்ட எம்பெருமானிடம் எல்லையற்ற பக்தி கொண்டவராக இருப்பார். அவனை அடையும்போது ஏற்படும் இன்பத்தின் அதே அளவை, அவனைப் பிரியும்போது துன்பத்தில் கொண்டவராக இருப்பார். அவனை அல்லாது வேறு எதனையும் அறியாத இவர், தான் பகவானை அனுபவிக்கும்போது உண்டாகின்ற இன்பங்கள் போன்றே மற்றைய பொருள்களும் அவனைப் பெற்று இன்பம் அடைகின்றன என்றே எண்ணுவார். பிரிவு என்ற ஒன்று உள்ளது என்பதையே மறந்திருப்பார். தான் எம்பெருமானை விட்டுப் பிரிய நேர்ந்தால், மற்ற பல பொருள்களும் தம்மைப் போன்றே எம்பெருமானைப் பிரிந்து துன்புகின்றன என்று எண்ணி, திருவாய்மொழி (2-1-1) - நீயும் திருமாலால் நெஞ்சங்கோட்பட்டாயே - என்பது போன்ற பாசுரங்கள் மூலம் அவற்றுக்கும் சேர்த்து, தான் துன்பத்தில் இருப்பார். ஆகவே இவருக்கு இன்ப துன்பங்கள் மாறி மாறி உண்டானபடி இருப்பதால், இவருக்கு இவரை தீர்க்கசிந்தயந்தி என்று ஆசார்யர்கள் கூறுவர்.

மூலம் - ஆனால் சேதநர்க்கு ஸ்தர்யந்நபாநாதிகளே தாரகபோஷக போக்யங்களாய்ச் செல்லா நிற்க, இவரை பகவத் குணைகதாரகரென்னக்கூடுமோ? என்னில் திருவயோத்யையிலும், கோஸலஜந பதத்திலுமுள்ள ஸ்தாவரஜங்கமங்களடைய ராம குணைகதாரகங்களாயிருக்கும்படியை அநுஸந்தித்து இதுவும் கூடுமென்று கொள்வது. இப்படி இருக்கிற இவர்க்கு எம்பெருமானோடு ஸம்சுலேஷமாவது ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமான ஜ்ஞாந ஸாக்ஷாத்தாரம். விசுலேஷமாவது - பாஹ்ய ஸம்சுலேஷாபேக்ஷை பண்ணி அது பெறாமையாலே மாநஸாநுபவத்துக்கு வந்த கலக்கம்.

விளக்கம் - மனிதர்களுக்குப் பெண், சோறு, தண்ணீர் ஆகியவையே நிலையாகவும், வளர்வதாகவும், அனுபவிக்கப்படுவதாகவும் கூறும்போது, இவர் எம்பெருமானின் குணங்களால் மட்டுமே உயிர் வாழ்கிறார் என்று எப்படி கூறமுடியும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். இராமாயணத்தில் - அயோத்தியிலும், கோசல நாட்டிலும் உள்ள அசையும் மற்றும் அசையாப் பொருட்கள் அனைத்தும் இராமனின் குணங்களை எண்ணியே உயிர் வாழ்ந்தன என்று கூறப்பட்டது காணலாம். இது போன்றே இங்கு இவருக்கும் பொருந்தும். இப்படி உள்ள இவருக்கு, எம்பெருமானுடன் சேர்தல் என்பது நேரில் காண்பது போன்று, ஞானம் மூலமே காண்பதாகும். அவனைப் பிரிவது என்பது, சாதாரணக் கண்கள் மூலம் அவனைக் காண எண்ணி, அது இயலாமையால் மனதிற்கு ஏற்பட்ட கலக்கமாகும்.

மூலம் - ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வசக்தியாய், ஸர்வநியந்தாவாய், நிரவதிகக்ருபாவானா யிருந்த எம்பெருமான் இவருடைய அநுபவத்தை முடிய நடத்தாதே, இவ்வநுபவத்தை விசுசேதித்ததுக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்னில்; திருவயோத்யையிலும் திருக்குரவையிலும் பிரிந்த பிரிவு போலே இவர்க்கு அநுபூத குணங்கள் ஸாத்மிக்கைக்காகவும் மேன்மேலென த்ருஷணை பிறக்கைக்காகவும்.

எம்பெருமான் பக்கல் பிறந்த ஆசை முதிர்ந்து, நினைத்தபடி பெறாவிட்டாவாறே சோக மோஹங்கள் பிறக்கும். இப்படியுள்ள கலவியாலும் பிரிவாலும் ஆழ்வாருக்கு வந்த தசை அந்யாபதேசப் பேச்சைப் பேசுவிக்கும்.

விளக்கம் - அனைத்தும் அறிந்தவனும், அனைத்து வல்லமை படைத்தவனும், அனைத்தையும் நியமிப்பவனும், எல்லையற்ற கருணை மிக்கவனும் ஆகிய எம்பெருமான் இவருடைய இனிய அனுபவத்திற்கு ஏற்றபடி நடக்காமல், அனுபவத்தைப் பிரித்ததன் பயன் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அயோத்தியிலும், திருகுரவையிலும் ஏற்பட்ட பிரிவு போன்று இவருக்கு அவனது குணங்களை பொறுத்தலும், மேலும்மேலும் அனுபவிக்க ஆசை உண்டாவதும் பயனாகிறது. எம்பெருமான் மீது ஏற்பட்ட காதல் முற்றிவிட்ட நிலையில், நினைத்தபடி அவனைப் பெறாமல் போனால் சோகம் மற்றும் மோகங்கள் பிறக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட சேர்க்கையாலும், பிரிவாலும் ஆழ்வாருக்கு ஏற்பட்ட நிலையை வெளிப்படையாக கூறுகின்ற திருவாய்மொழியை உண்டாகியது.

மூலம் - இப்ப்ரபந்தங்களில் ஸூக்திகள் ப்ராப்யனான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ப்ரதிபாதநபரமாயிருக்கும் சில; ப்ராப்தாவான ப்ரத்யகாத்ம விஷயமாயிருக்கும் சில; ப்ராப்த்யுபாயத்தைச் சொல்லும் சில; அவசிஷ்டமானவை இவற்றுக்கு உபபாதகங்களாயிருக்கும். இவற்றில் உத்தேச்யம் பலம்; ததர்த்தமாக மற்றுள்ள நாலர்த்தமும் சொல்லுகிறது. இவற்றில் ப்ரதம ப்ரபந்தமான திருவிருத்தத்தில் - த்வதநுபவ விரோதியான ஸம்ஸர ஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தந்தருளவேணுமென்று எம்பெருமானை அர்த்திக்கிறார். திருவாசிரியத்தில் - நிவ்ருத்த ஸம்ஸாரர்க்கு போக்யமான தன்னுடைய வடிவழகை - கலம்பகன் மாலையைப் பணியாக எடுத்துக் காட்டுமாபோலே காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டு அநுபவித்தார் பூர்ணமாக. பெரியதிருவந்தாதியில் - நிரதிசய போக்யனான எம்பெருமானை அநுபவிக்கையாலே ததநுகுணமாக த்ருஷ்ணை பிறந்து த்ருஷ்ணாநுகுணமாகப் பேசியும் நினைத்தும் தரிக்கிறார்.

விளக்கம் - இந்த ப்ரபந்தங்கள் அர்த்தபஞ்சகத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன என்று அருளிச்செய்கிறார். அடையப்படும் இலக்கான எம்பெருமானின் ஸ்வரூபத்தை விளக்குவதாக சில உள்ளன (இவை உயர்வற, திண்ணன் வீடு, அணைவது, ஒன்றும் தேவும்). அடையப்படும் அவனை அடைகின்ற ஆத்மாவைப் பற்றி சில திருவாய்மொழிகள் கூறுகின்றன (இவை பயிலும் சுடர் ஒளி, ஏறாளும் இறையோன், கண்கள் சிவந்து, கருமாணிக்கமலை). எம்பெருமானை அடைவதற்கான உபாயத்தை ஒரு சில திருவாய்மொழிகள் கூறுகின்றன (இவை நோற்ற நோன்பு, ஆராவமுது, மானேய் நோக்கு, பிறந்தவாறும்). அவனை அடைவதற்கான பலனை சில திருவாய்மொழிகள் கூறுகின்றன (இவை எம்மாவீடு,

ஒழிவில் காலம், நெடுமாற்கடிமை, வேய் மருதோள் இணை). அவனை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ளவற்றைச் சில திருவாய்மொழிகள் கூறுகின்றன (இவை வீடுமின், சொன்னால் விரோதம், ஒரு நாயகம், கொண்ட பெண்டிர்). மற்ற என்பது திருவாய்மொழிகளும் இவற்றை விளக்குவதாக உள்ளன. திருவாய்மொழியானது புருஷார்த்தங்கள் அனைத்தையும் கூறுகிறது என்று கீழே சொல்லிய பின், இங்கு அர்த்த பஞ்சகத்தைக் கூறுகின்றன என்பது முரணாக உள்ளதே என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். அர்த்தபஞ்சகத்தில் உத்தேச்ய பலம் என்ற கைங்கர்யத்தை கூறிவிட்டு, அதன் பொருட்டு உள்ள மற்ற நான்கும் கூறப்படுகின்றன என்று கொள்ளவேண்டும். ஆழ்வாரின் ப்ரபந்தங்களில் முதல் ப்ரபந்தமான திருவிருத்தத்தில் எம்பெருமானின் அனுபவத்திற்குத் தடையாக உள்ள ஸம்ஸாரதொடர்பை அறுத்துத் தரவேண்டும் என்று எம்பெருமானை வேண்டுகிறார். திருவாசிரியத்தில் முக்தர்களுக்கு இனிமையாக உள்ள தன்னுடைய திருமேனி அழகை, பலவிதமான மலர்களில் கட்டப்பட்ட மாலையை இனிமையாக எடுத்துக் காட்டுவது போன்று எம்பெருமான் இவருக்குக் காண்பிக்க, அதனை அநுபவித்தார். பெரியதிருவந்தாதியில் எல்லையற்ற இனிமை கொண்ட எம்பெருமானின் அநுபவத்தால், அதற்குத் தகுதியான ஆசை பிறந்து, அந்த ஆசைக்குத் தகுதியான குணங்களைப் பேசவும் நினைக்கவும் செய்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 31)

மூலம் - இவ்வோ விஷயங்களில் அகப்பட்டுக் கால்வாங்கமாட்டாதே நோவுபடுகிறபடியைக் கண்டு பெரியபெருமாள், “ஆழ்வீர்! நீர் நினைத்திருப்பதென்? ஆசைப்பட்டிருப்பதென்?”, என்ன; “இப்படி என்னை நோவுபடுத்தின கண்ணை ஒரு தார்மிகன் வந்து காட்டுமாகில், ஆமிறே என்று கண்ணழகியாரை உகப்பேன்”, என்ன. “கண்ணின் வாசியறிந்தீர்”, என்று திருத்திரையை எடுத்துவிட்டு நின்று திருமுகத்தைக் காட்டினார். உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்களைக் காட்டியருளி, “ஆழ்வீர்! நீர் ஆசைப்பட்ட கண்ணுடையார் இங்கே காணும். இங்கே பாரீர்”, என்ன; “இவை சில கண்களிருந்தபடியென்?”, என்று தாம் முன்பு அனுபவித்த கண்களிற்காட்டில் விலக்ஷணமுமாய், ப்ராப்தமுமாயிருக்கையாலே இவருடைய நெஞ்சு விஷயாந்தரங்களில் நின்றும் மீண்டது. ராம: கமலபத்ராஷ்ட: ஸர்வஸத்த்வமநோஹர: ரூபதாஷ்டிண்ய ஸம்பந்த: ப்ரஸூதோ ஜநகாத்மஜே.

விளக்கம் - இப்படியாக உலகவிஷயங்களில் சிக்குண்டு, அதிலிருந்து மீள இயலாமல் நின்று, துன்பத்தில் தவிக்கும் ஆழ்வாரிடம் பெரியபெருமாள், “ஆழ்வாரே! நீவிர் எதனை எண்ணி இப்படி ஆசையுடன் உள்ளீர்கள்?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “எனது ஸ்வபாவத்திற்கு ஏற்ப என்னை ஈடுபடுத்துகின்ற கண்ணழகில் நான் மயங்கிக் கிடக்கிறேன். எனக்கு நன்மை செய்ய விரும்பும் ஒருவன், எனது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற கண்களைக் காட்டினால், அதிலே ஈடுபட்டு இவற்றை விடுவேன்”, என்றார். உடனே பெரியபெருமாள், “கண்ணின் வேறுபாட்டினை நீவிர் அறிந்துள்ளீர்”, என்று கூறியபடி, தன் முன்பாக உள்ள திரையை விலக்கி, தனது திருமுகத்தைக் காண்பித்தான். பெரியாழ்வார் திருமொழி (7-1-9) - உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக் கண் - என்னும்படியாக உள்ள தனது திருக்கண்களைக் காண்பித்து, “ஆழ்வாரே! நீவிர் காண ஆசைப்பட்ட கண்களை உடையவனை இங்கு காணும். இங்கே எனது கண்களைப் பார்ப்பீராக”, என்றான். உடனே ஆழ்வார், “ஆகா! இந்தக் கண்ணழகு

என்னே”, என்று வியந்து, தான் முன்பு அனுபவித்தவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டுள்ளது, சிறந்தும் உள்ள பெரியபெருமாளின் கண்களைக் கண்டு, மற்ற விஷயங்களில் இருந்தும் விடுபட்டார். இராமாயணம் - ராம: கமலபத்ராஷ்ட: ஸர்வஸத்த்வமநோஹர: ரூபதாசுஷிண்ய ஸம்பந்த: ப்ரஸூதோ ஜநகாத்மஜே - தாயே சீதே! இராமன் தாமரை இதழ்கள் போன்ற கண்களைக் கொண்டவன்; குரங்கு போன்ற என்னையும் சேர்த்து அனைத்து விலங்குகளின் மனதை அந்தக் கண்களின் அழகாலே ஈர்ப்பவன்; அழகான தோற்றம் போன்ற தேஹகுணங்களும், தாசுஷிண்யம் முதலான ஆத்மகுணங்களும் நிரம்பியவன் - என்றது காண்க.

மூலம் - (புந்தியில் புகுந்து) - இவ்வளவிலே விலக்குகைக்குப் பரிகரமில்லாதபடி நினைவுக்கு வாய்த்தலையைப் பற்றினான். நாம் புகுமிடத்தில் இவர்க்கு விலக்காமையுண்டாயிருந்ததென்று இதுவே பற்றாசாக இவர் திருவுள்ளத்திலே வந்து புகுந்தான் என்றுமாம். புகுந்து செய்ததென்னென்னில் (தன்பால் ஆதரம் பெருகவைத்த) - அப்ராப்த விஷயத்தில் பண்ணிப்போந்த ஆதரம் தன்பக்கலிலே ஆம்படியாகப் பண்ணினான். பாழிலே பாய்கிற நீரைப் பயிரிலே வெட்டிவிட்டாற்போலே ஆதரத்தை ஸப்ரயோஜநம் ஆக்கினான். (பெருக) - “அதனில் பெரிய” என்னுமாபோலே அநுபாவ்யனான தன்னளவன்றிக்கே பெருகும்படியாக. (வைத்த) - இதுக்கு அடியாகத் தந்தலையில் ஒன்றும் காணாமையாலே “ஈதொரு தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தானத்தனை கிடீர்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - (புந்தியில் புகுந்து) - தான் ஆழ்வார் மேல் விழும் நேரத்தில், ஆழ்வாரின் நெஞ்சு விலகிவிடாதபடி இருப்பதற்காக, அந்த நெஞ்சத்தைப் பற்றினான். அல்லது, தான் வந்து புகுந்தபோது, இவர் அதனை விலக்காமல் இருந்தது கண்டு, அதனையே சாக்காக வைத்து, ஆழ்வாரின் திருவுள்ளத்தில் புகுந்தான் என்றும் கூறலாம். இவ்விதமாகப் புகுந்து என்ன செய்தான்? (தன்பால் ஆதரம் பெருகவைத்த) - எல்லையற்ற காலமாக உலக விஷயங்களில் செலுத்தப்பட்ட அன்பு, தன் மீது திரும்பும்படியாகச் செய்தான். தரிசு நிலத்தில் பாய்கின்ற நீரைத் திருப்பி, பயிர்நிலத்திலே பாயச் செய்வது போன்று, தன் மீது அன்பைச் செலுத்தும்படிச் செய்து, அந்த நீர் பயன்படுவது போன்று, அன்பையும் பயனுள்ளது ஆக்கினான். (பெருக) - திருவாய்மொழி (10-10-10) - அதனில் பெரிய - என்னும்படி, அனுபவிக்கத்தகுந்த ஈச்வரனான தன்னையும்விட அந்த அன்பு பெரிதாகப் பெருகும்படிச் செய்தான். (வைத்த) - இவ்விதம் இவன் வந்து அருள் செய்தான்; ஆனால் இதற்குக் காரணமாகத் தன்னிடம் எந்த உபாயமும் இல்லாத காரணத்தால், “தண்ணீர்ப்பந்தல் வைப்பவர்கள் எதனையும் எதிர்பாராமல் உள்ளது போன்று, இவன் என் மீது அன்பு செய்தான்”, என்றார்.

மூலம் - இப்படி ஆதரத்தைக் கரைபுரளப் பண்ணின பரிகரம் ஏதென்னில், (அழகன்) - "பேரமர்காதல் கடல்புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி நங்கண்ணன்" என்னக்கடவதிறே. பக்திவர்த்தகமான கர்மஜ்ஞாந ஸ்தாநத்திலே நிற்கிறதாய்த்து இவர்க்கு வடிவழகு; இவர்க்கு ஸம்சயத்தை அறுக்கைக்கும், ஆதரத்தைப் பெருக்குகைக்கும் ஸாமக்ரி ஒன்றெயென்றதாய்த்து. (அழகன்) - அழகையே நிருபகமாகவுடையவன். (ஊரரங்கமன்றே) - இவர் திருவுள்ளத்தில் புகருகைக்கு அவஸரப்ரதீக்ஷனாயிருந்தவனுர் கோயில் என்கிறார். பரமபதம் கலவிருக்கை என்னும்படி நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம். ருசி பிறந்தபோது புக்கு அநுபவிக்கலாம் தேசமிறே இது.

விளக்கம் - எதனைக் காண்பித்து இவ்விதம் அன்பைப் பெருகவைத்தான்? (அழகன்) - திருவாய்மொழி (5-3-4) - பேரமர்காதல் கடல்புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி நங்கண்ணன் - என்னும்படி தனது அழகைக் காண்பித்துப் பெருகவைத்தான். பெரியபெருமாளின் அழகானது ஆழ்வாருக்கு கர்மயோகம் மற்றும் ஜ்ஞாநயோகம் போன்று நின்று, பக்தியை வளர்த்தது. இவருடைய சந்தேகங்களை தீர்ப்பதற்கும், அன்பைப் பெருக்குவதற்கும் ஸாதனமாக பெரியபெருமாளின் அழகு ஒன்றே இருந்தது. (அழகன்) - தன்னுடைய அழகையே தனக்கு லக்ஷணமாக உடையவன். (ஊரரங்கமன்றே) - இவரது திருவுள்ளத்தில் புகுந்துகொள்ள சரியான நேரம் பார்த்தபடி உள்ளவன் வாழ்கின்ற பெரியபெருமாளின் இடம் திருவரங்கம் பெரியகோயில் என்றார். பரமபதம் அரச சபை போன்றதே; இவனைக் காணவேண்டும் என்ற ஆசை தோன்றியவுடன் சென்று காணக்கூடிய இடம் இது மட்டுமே.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்